

„U is een goede rekenmeesteres juffrouw, juffrouw Rose als ik het wel heb.”

„Rose-Marie, mijnheer! Mijn zuster heeft alles in overvloed, zelfs haar naam! Aan een heeft zij niet genoeg.”

„Juffrouw Rose-Marie, dat staat lief! Zoo echt rooskleurig; rose met een fijn blauw tintje. Voelt u niet de klem der woorden? Laat u mij maar be- gaan! Ik zal zien of zij niet tot een accoord komen kan.”

„O u is te goed mijnheer?”

„Dat weet u niet, misschien vraag ik u een gunst weerom.”

Plotseling betrok de lucht bij het meisje weer.

„Neen, ik zal u geen verplichting opleggen,” zeide Frank haastig, „ver- trouw me gerust! Ik doe alles voor mijn genoegen, niet voor het uwe, want,” voegde hij er lachend bij, „ik werk voor het badhotel, want mijn oom is aandeelhouder en hij is een suikeroom.”

„O zoo!” De grijze ongerustheid was nog niet geweken, maar een flauw rozig zonnestraaltje kwam er onder uit kijken. „En wij kunnen toch immers vrij beslissen niet waar. We zijn tot niets gebonden.”

„Zeker, zeker! U kan terugkeeren tot het spek en de stal van vrouw Krijns, maar zeg me eerst hoe vindt u de zee?”

„De zee o die!” en nu brak de zon heelemaal door, „die is geen teleur- stelling!”

(Wordt vervolgd.)

STERVENSUUR.

DOOR

HÉLÈNE SWARTH.

En als mijn flauwe polsslag flauwer wordt
En 't kloppen stilstaat van dit kranke hart,
Dat vroeg om vreugde en werd gedrenkt door smart,
En 'k in mijn peluw achterover stort,

Wat zal dan 't laatst visioen zijn dat mij tart?
Mijn bleeke Jeugd in teedren knop verdord?
Mijn schoone Liefde? (arm kind! zij bloeide kort!)
Mijn stille Rouw in 't slepend kleed van zwart?

Welke oogen zal ik in die stonde zien,
Donkere of blauwe, zachte of vol verwijt,
Levende of doode die mij welkom bien?

O lieve dooden, 'k heb u vaak benijd,
Omdat gij slaapt en niets meer voelt . . . misschien
Maar 'k vrees nu dat de dood mij niet bevrijdt.
